

# 5 Söndagen efter trettondedagen

2 Årg. Ev.Mark. 9:38-41

I.N.J

*"Sådd och skörd"* är alltså överskriften i evangelieboken – och det kan ju tyckas vara en märklig rubrik – för det talas ju inte precis om *det* i andra årgången texter, eller hur? Nej, inte om vi läser *flyktigt*. Men läser man noga inser man ett *samband* som har just med sådd och skörd att göra. Sådd och skörd är ju bildliga uttryck för *Guds verk*, för hur Gud handlar för att hans goda vilja skall ske *"på jorden så som i himlen"*. Och inte alltid är det så att Gud sår och skördar på de ställen och i de sammanhang vi hade förväntat oss.

I evangeliet fick vi ju höra om en okänd exorcist – alltså en andeutdrivare - som inte hörde till lärjungakretsen, men som likväl - med stor framgång - drev ut onda andar i Jesu namn. *"Han hör inte till oss"*, säger Johannes upprört. Ändå blev Guds vilja gjord. Han är ju den suveräne, ja, den oöverträffade säningsmannen som kan skörda på de mest oväntade ställen och få sin vilja gjord med de märkligaste redskap och de underligaste metoder!

Det är väl det som vi, hans oförståndiga barn, har så svårt att begripa. Vi vill, precis som Johannes, ha klara gränser och ordningar, etiketterar och resonerar ofta i svart och vitt. Tänker vi noga efter, visar dagens bibliska läsningar *hur olika* Jesus själv och hans lärjungar ser på just frågan om var gränserna går för Guds möjligheter att verka och vilka redskap och medel han använder. *"Han hör inte till oss"*. Och ändå får han hållas? Ja, vem får egentligen vara ett redskap i Guds hand? Vem kvalar in för det uppdraget?

Enligt Johannes gjorde inte andeutdrivaren det? Men vi i kyrkan då? Det verkar inte så, det heller. Många stöter ju sig på att det inte är perfekt i Guds församling och att kyrkans folk – inte minst de som är biskopar, präster och andliga ledare så ofta visar sig vara just ofullkomliga, bara människor av kött och blod! Och så vänder man sig bort, tror på egen hand, eller ännu värre, försöker skapa s.k. "rena" församlingar trots att sådan inte finns, har funnits eller kommer att finnas. Och då infinner ju sig igen: Vem kan vara Guds redskap? Vem kan förverkliga hans vilja? Är det bara den som är perfekt som kan användas för Guds rike?

Nej, måste svaret bli, eftersom det inte finns några perfekta kristna – nej, därför att *verket är Guds*. Eftersom *han* är den suveräne säningsmannen och den store skördaren, kan han använda bräckliga redskap. Så viktigt är hans verk, att han helt enkelt inte kan vänta på att vi människor skall bli perfekta. Därför spelar han ofta på spruckna instrument, lägger sin skatt i bräckliga lerkärl och låter till och med solen på himmelen spegla sig i en smutsig vattenpöl. Med andra ord: Gud får

*alltid* sin vilja igenom. Ingen mänsklig bristfullhet kan hindra det. Helst använder han väl sig av redskap som villigt låter sig brukas, som inte står honom emot. Och därför blir Jesu slutsats något överraskande: *"Den som inte är mot oss, han är för oss"*.

Men vad är nu detta för ett egendomligt resonemang? Finns det då alls inga gränser? Kvittar det på vilken sida man är? På den frågan skall det svaras: Det är inte vi som skall sätta gränserna, utan vi skall låta Gud vara Gud. Och det ingår inte heller i vårt uppdrag att definiera vem som hör Herren till, och vem som inte gör det. Den kunskapen har Gud ensam! Många, många gånger har det visat sig att Jesus har vänner där vi minst anar det. Det finns faktiskt människor som inte har någon tro överhuvudtaget, som aldrig ber, läser i Bibeln eller deltar i gudstjänsten, men som är *"människor av god vilja"*. De kan till och med vara inspirerade av Jesus och hysa respekt för hans gestalt och det han sagt.

Varför skulle vi *"hejda dem"* och utnämna dem till våra motståndare? Nej, vad vi skall göra, det är istället att fokusera på Jesus! Han är centrum och är han det då blir inte gränserna det viktigaste. Han är ju själv den store gränsöverskridaren som inte låter sig hindras av någon.

Visst är det så att vi som kyrka och kristna tvingas att ta ställning emot! Men när vi gör det, är det alltid utifrån trons centrum som är Jesus själv. Då gäller hans ord: *"Den som inte är med mig, är emot mig"*. (Matt. 12:30). Kyrkan gjorde ju så på 100-talet då man formulerade den apostoliska trosbekännelsen mot gnostikerna som bl.a förnekade att Gud skapat världen och att Jesus kommit i mänsklig gestalt (2 Joh. 1:7) - och för att ta ett jättekliv fram till 1900-talet – när kristna i de evangeliska kyrkorna formulerade Barmenförklaringen mot nazisterna och Deutsche Christen. Det var lika nödvändigt som modigt.

En sådan rak bekännelse är inte detsamma som att falla för frestelsen att dra oss undan i det vi skulle kunna kalla för getto-liknande kotterier av idel *"rena"* och *"fromma"*. Sysslar vi med den typen av gränsdragningar blir det till sist så snävt att alla blir bortdefinierade. Desto mera skulle vi träna oss i tro på Gud – han som är så suverän att han låter sin vilja ske *"på jorden så som i himmelen"* och vara trygga i gemenskapen med honom som har sagt *"Den som inte är emot oss är för oss"*.

Orden som vi fått lyssna till idag, blir därför nästan besvärande närgångna, eftersom de ju också får oss att fundera på var vi befinner oss. Är jag en riktig lärjunge? Kan jag verkligen kalla mig kristen? Är jag på rätt sida? Är jag ett följsamt redskap i Guds hand? Är jag för Jesus eller är jag emot honom? Och så speglar vi oss i andra, i dem som vi tycker är så avgjorda, så fromma och bibelsprängda och tycker, inte platsar jag här i det här sammanhanget.

Eller så kanske tar vi anstöt och tycker att här är ju inget andligt liv, här är bara bråk och motsättningar, brist och ofullkomlighet, så att jag lika gärna kan tro på Jesus för mig själv, utan kyrklig inblandning. Men, frågar jag: Varför speglar vi oss i andra? Varför speglar vi oss inte i Jesus? Varför ägnar vi oss åt att dra upp gränser, när vi vet att Jesus är trons centrum och att hans himmelske Fader inte är Gud Fader maktlös, utan den Allsmäktige och suveräne, som får sin vilja igenom till slut, all mänsklig brist och ofullkomlighet till trots?

Så är kontentan av denna söndags evangelium denna: Fokusera på Jesus! Ställ honom i centrum! En kyrka som darrar på manschetten när det gäller att peka på Jesus, far vilse och är dömd till undergång, men en kyrka som älskar Jesus, pekar på Jesus, förkunnar Jesus och vill leva i gemenskap med Jesus kan alltid vara trygg och vid gott mod. Kyrkan är inte en mänsklig skapelse, inte en förening eller tidsbegränsad åsiktsgemenskap. Kyrka betyder ju ordagrant, *"det som tillhör Herren"*.

Och tillhör den Herren, kan mänsklig brist och ofullkomlighet aldrig omintetgöra hans verk. Låt vara att *"Guds församling bristfull är och ingen ren där finnes"*, likväl använder Gud sin kyrka. Hans ord är i svang. Han sår och han skördar. Och hans Ord, har han sagt *"skall inte vända tillbaka till mig fåfängt, utan att ha verkat vad jag vill och utfört det som jag hade sänt ut det till"* (Jes. 55:11). Amen.

Psalmer: 406, 688, 67, 228 v 1-2, 2 v 3-4